

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός
ἀλλὰ τοῦ πέμφαντός με Πατρὸς». (Ἰωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέροις γλώσσαις». (Πράξεις 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς προνοίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή – Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 29 No11

Print Post Approved PP 2455500018

Τεύχος 329

Νοέμβριος / November 2007

ΤΟ «ΚΟΙΝΟ» ΚΑΙ ΤΟ «ΔΙΑΦΟΡΟ» ΣΤΗΝ «ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΑΓ. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»

ὑπό Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ

Ἐἰς τὴν γλῶσσα τῶν πιστῶν, ἰδιαίτερος δέ εἰς τὴν
γλῶσσα τῆς Θεολογίας, μυριόλεκτος εἶναι ἡ ἀλήθεια
ὅτι, «ἡ ἐν Ἐκκλησίᾳ ζωὴ» εἶναι «κοινωνία ἐν Ἁγίῳ
Πνεύματι».

Ἐξ ἰσοῦ ὅμως γνωστὴ καὶ μυριόλεκτος εἶναι διὰ τοὺς
πιστοὺς καὶ ἡ ἄλλη ἀλήθεια, ὅτι δηλ. εἰς τὴν «κοινήν»
αὐτὴ ζωὴ καὶ κληρονομία, ὅλοι ἀναγνωρίζουμε
«διαβαθμίσεις» καὶ «ἰδιαιτερότητες» (ἀπὸ προσώπου
εἰς πρόσωπον!), ὥστε νὰ μὴ θεωρεῖται ἡ «κοινή»
ἀνθρώπινη «οὐσία» ἐμπόδιο εἰς τὸ νὰ φανερωθεῖ ἡ
ἰδιαιτερότητα τῆς **προσωπικῆς** διαφορᾶς.

Μέ ἄλλους λόγους, τὸ αὐτὸ Ἅγιο Πνεῦμα πού
ἀπεργάζεται καὶ συντηρεῖ τὴν **ἐνότητα** ἐν τῇ **κοινωνίᾳ**
τῶν πιστῶν, εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ πανσθενουργὸς
θεία «πνοή», πού συνεχῶς γεννᾷ καὶ ἀναδεικνύει
τὰ διάφορα «χαρίσματα» τοῦ κάθε μέλους τῆς
Ἐκκλησίας.

Τὰ «χαρίσματα» αὐτά, ἂν καὶ ἔχουν **κοινή** πηγὴν
τόν ἀπειρο πλοῦτο τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ (θείας
Χάριτος), ἐν τούτοις δὲν ἀποτελοῦν ἀδιάκριτη καὶ
ἀδιαφοροποίητη **ταυτολογία**, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ
θαυμαστῶς **συμπληρωματικὴ** ἀλλήλων **ποικιλία!**

Αὐτὸ τὸ ἄρρητο **μυστήριον** τῆς συνυπάρξεως τοῦ
«κοινοῦ» καὶ τοῦ «διαφόρου» συγχρόνως, πού καθιστᾷ
μοναδική περίπτωσι καὶ **ἀνεπανάληπτη** Ἀξία τὸν
κάθε **ἄνθρωπον**, θὰ τὸ ἀναπτύξωμε ἐν συντομίᾳ ἐδῶ,
ἀλλὰ καὶ λίαν **ἐπικαίρως**, ὅπως θὰ δοῦμε πῶς κάτω.

Σύμφωνα μέ τὸ ἐν λόγῳ μυστήριον, ὁ **κάθε ἄνθρωπος**,
ἀκόμη κι ἂν ὁ ἴδιος ἐνδεχομένως δὲν ἔχει ἀκόμη
ἀκούσει ἢ πληροφορηθεῖ **ἐπαρκῶς** γιὰ τὸ γεγονός ὅτι
ἔχει κτισθεῖ «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ» (πρβλ.
Γεν. 1,26), ἐν τούτοις, ἀποτελεῖ **Ἀξία ἀνεπανάληπτη**
στήν Ἱστορία τοῦ Κόσμου. Ὁ μεγαλύτερος «Ἅγιος», κι ὁ
μεγαλύτερος «Ἄσωτος»!

Ἄλλωστε, ἀπὸ τὴν Συγκριτικὴ Ἱστορία τῶν
Θρησκείων, εἶναι γνωστὸ ὅτι ὅλοι οἱ Μεγάλοι «**Μῦστες**
τῆς Ἀνθρωπότητος» (ἀσχέτως ἐάν ἦσαν **Φιλόσοφοι**

WHAT IS 'COMMON' AND 'DISTINCT' IN THE 'COMMUNION OF THE HOLY SPIRIT'

By Archbishop Stylianos of Australia

In the language of the faithful, and especially of
Theology, a truth that has been spoken myriads of
times is that 'life in the Church' is 'communion in
the Holy Spirit'.

Equally familiar and often repeated is the other truth
also, *i.e.* that in this **common** life and inheritance, we all
recognize '**gradations**' and '**particularities**' (from person
to person!), such that the 'common' human '**essence**'
may not be considered an obstacle to the manifestation
of the particularity of **personal** difference.

In other words, it is the same Holy Spirit that brings
about the **unity** and **communion** of the faithful, while
at the same time being the all-powerful divine 'breath',
which continually **generates** and **brings out** the various
'gifts' of each member of the Church.

These gifts, while having their **common source** in
the infinite richness of God's love (divine **Grace**), are
nevertheless not an indiscriminant and undifferentiated
tautology, but rather a wondrous and **mutually**
complementary diversity!

We shall briefly look here at this ineffable **mystery**
of the co-existence of the '**common**' and the '**distinct**'
simultaneously, which makes **each person a unique**
occurrence and **unrepeatable** Value. We shall also see
why this topic is of current interest.

In accordance with the mentioned mystery, **every**
person – even one who has perhaps not yet heard or
been **sufficiently** informed about having been created
in 'the image and likeness of God' (see Gen. 1:26) – is
still an **unrepeatable Value** in the history of the world.
The greatest 'Saint', and the most 'Prodigal'!

At any rate, the study of Comparative Religion
has shown that all the great '**Mystics of Humanity**'
(regardless of whether they were **Philosophers** or

ἢ **Θρησκευτικοί Διδάσκαλοι** καί **Προφήται**), πάντοτε εἶχαν μιὰ «διαισθητική» βεβαιότητα καί **παρηγορία**, ὡς πρὸς τίς **συγκλίνουσες** «μυστικές» δυνάμεις σ' **ὀλόκληρο** τὸ ἀνθρώπινο Γένος, ἀκόμη κι ἂν δέν εἶχαν ὁποιαδήποτε **ἐξωτερική** σχέση με τὴν Ἰουδαιοχριστιανική Παράδοση τῆς Βιβλικῆς Αποκαλύψεως!

Πρὸς καλυτέρα διευκρίνιση τῶν ἀνωτέρω, θά θυμίσουμε ἐν συντομίᾳ τὰ ἀκόλουθα:

I. Στὴν πανανθρώπινη «μυστική» βεβαιότητα πού μόλις ἀναφέραμε, στηρίχθηκαν οἱ πρῶτοι «**Ἀπολογηταί**» τοῦ Χριστιανισμοῦ γιὰ νὰ ἀναπτύξουν τὴν περίφημη θεωρία περὶ «**σπερματικοῦ λόγου**» (ratio seminalis), ἡ ὁποία σκοπὸ εἶχε νὰ οἰκοδομήσει **εἰρηνική γέφυρα** τόσο με τοὺς **Ἰουδαίους**, ὅσο καί με τοὺς **Ἐθνικούς**.

Σύμφωνα με τὴν θεωρία τοῦ «σπερματικοῦ λόγου», ἡ ἀλήθεια τοῦ Ἐνός Θεοῦ δέν εἶναι δυνατόν νὰ «μονοπωλεῖται» ἀπὸ μία μόνο θρησκεία. Στὴν ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ, κάθε θρησκεία ἔχει λάβει «σπέρματα τοῦ λόγου», κι αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν **ρίζα** ὅλων τῶν κτιστῶν.

Τό περὶ «κοινῶν λόγου» ἄνωθεν δώρημα εἶχε διακηρῦξει ἤδη ὁ «σκοτεινός» φιλόσοφος Ἡράκλειτος, αἰῶνες πρὶν οἱ Χριστιανοὶ ὁμιλήσουν σαφῶς περὶ «Θεοῦ-Λόγου», ἰδιαίτερος μάλιστα ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (πρβλ. Ἰωαν. 1, 1-17). Ἀλλά καί ἡ περὶ «Σοφίας» τοῦ Θεοῦ διδασκαλία τῆς Π. Διαθήκης δέον νὰ θεωρηθεῖ (**ἐννοιολογικά** τοῦλάχιστον!) ταυτόσημη με τὸν «Θεόν-Λόγον» τῆς Κ. Διαθήκης.

Γι' αὐτό καί ἡ περιώνυμη «Σοφιολογία», τῶν Σλαύων κυρίως θεολόγων, σ' αὐτὴ τὴν σχέση μόνο μπορεῖ νὰ δικαιωθεῖ, ὥστε νὰ μὴ παρεξηγηθεῖ ὡς τείνουσα εἰς τὸν «Γερμανικό Ἰδεαλισμό».

Τό πάθος πάντως, με τὸ ὁποῖο Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς (7^{ος} αἰ.) ἀνέπτυξε τὴν **διάχυση** αὐτὴ καί **ἐξακτίωση** τοῦ «Θεοῦ-Λόγου» σέ «κοσμικούς λόγους» τῶν ὄντων, ὡς τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐνεργὸ μετοχὴ τοῦ **Υἱοῦ** στό ἔργο τῆς Δημιουργίας ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἀποκάλυψε κατὰ τρόπον **ἀπαράμιλλο** διὰ παντός τὴν ἄμετρη **φιλανθρωπία** τοῦ «Τριαδικοῦ Θεοῦ», ἡ ὁποία δέν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἀπέβλεπε τελικῶς εἰς τὴν κατὰ χάριν **θέωση** τοῦ ἀνθρώπου.

Στὸ πλαίσιο τῆς περιγραφείσης **δυναμικῆς** οἱ χαρακτηριστικότεροι **σταθμοί** εἰς τὴν Χριστιανική Γραμματεία (σέ ὀργανική συνέχεια πρὸς τὰ βιβλία τῆς Κ. Διαθήκης!) εἶναι ἀσφαλῶς οἱ ἑξῆς:

- Οἱ Καππαδόκai Πατέρες,
- Ὅπως ἰδιαίτερος ὁ **Μάξιμος**, κι ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἐρμηνευθεῖς **Διονύσιος** ὁ Ἀεροπαγίτης,
- Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς κι ὁ Νικόλαος Καβάσιλας,
- ὁ Σέρβος π. **Ἰουστίνος Πόποβιτς** καί ὁ Ἑλληνας π. **Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης** (ἀμφότεροι στό δεύτερο μισό τοῦ 20^{ου} αἰῶνος).

religious Teachers and Prophets), always had an 'intuitive' certainty and **consolation** concerning the **convergent** 'mystical' powers throughout the **entire** human race, even when they had no **external** relationship with the Judeo-Christian Tradition of Biblical Revelation!

In order to shed light on the above, we should recall the following very briefly:

I. The first '**Apologists**' (defenders) of Christianity relied on the universal 'mystical' assurance, to which we just referred, in order to develop the famous theory of the '**seminal reason**' (*ratio seminalis*) with the aim of building a **peaceful bridge** both with **Jews and Gentiles**.

According to the seminal reason theory, the truth of One God cannot possibly be 'monopolized' by one religion alone. In their search for the divine, every religion has received 'seeds of reason', and these constitute the **root** of all that is created.

The 'dark' philosopher Heraclitus had already proclaimed the gift from above of the 'common reason' centuries before Christians spoke clearly concerning 'God the Word', especially St John the Evangelist (see John 1:1-17). But also, the Old Testament teaching concerning the 'Sophia' (wisdom) of God should be considered (**conceptually** at least!) as having the same import as 'God the Word' in the New Testament.

This is why the renowned 'Sophiology' of mainly Slav theologians can only be justified on this basis, so that it is not misunderstood as leaning towards 'German Idealism'.

The passion with which St Maximos the Confessor (7th cent.) developed the notion of the **diffusion** and **radiation** of 'God the Word (*Logos*)' into the plural 'cosmic *logoi*' (which might be translated as 'divine reasons') of all beings, as the active participation from the very beginning of the **Son** in the work of Creation in the Holy Spirit, revealed in an **incomparable** way, for all time, the **love** of the 'Trinitarian God' for humankind, which could finally look to nothing other than the **deification** of the human person by grace.

In the context of the described dynamic, the most characteristic milestones in Christian literature (in organic relationship with the books of the New Testament!) are of course the following:

- The Cappadocian Fathers
- Maximos especially, and Dionysios the Areopagite whom he interpreted
- Gregory Palamas and Nicholas Cabasilas
- The Serbian Fr Justin Popovic and the Greek Fr Porphyrios Kafokalyvitis (both in the 2nd half of the 20th century).

II. Είπαμε εισαγωγικῶς ὅτι τό μυστήριον τῆς παρουσίας καί δράσεως «κοινοῦ» καί «διαφόρου» συγχρόνως, εἰς τήν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας, θά τό ἀναπτύξουμε καί γιά λόγους «ἐπικαιρότητος» πού δημιουργεῖ λειτουργικῶς ὁ μήνας Νοέμβριος.

Ἐντός τοῦ μηνός Νοεμβρίου, ἀνάμεσα σέ πλήθος ἄλλων Ἀγίων, ἐορτάζουμε καί τήν μνήμη **Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου** τῶν Ἀποστόλων, καθῶς καί τήν μνήμη τοῦ ἐν Πατριάρχαις Ἁγίου **Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου**.

Χαρακτηριστικώτατο λοιπόν εἶναι τό γεγονός ὅτι, κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τῆς μνήμης τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου (29^η Νοεμβρίου), τά «Ἀναγνώσματα» ἔχουν ληφθεῖ ἀπό τήν Α΄ Καθολική Ἐπιστολή Πέτρου (πρβλ. 1:1-2:6, 2:21-3:9, 4:2-11), ἐφ' ὅσον αὐτός ἦτο, μεταξύ τῶν Ἀποστόλων, ὁ **αὐτάδελφος** τοῦ Ἀνδρέου, τοῦ ὁποίου δέν διαθέτει ἡ Ἐκκλησία κάποιον κείμενον.

Τοῦτο μαρτυρεῖ περιτράνως ὅτι, παρά τήν **διαφορά** τῶν προσωπικῶν χαρισμάτων (ὁ ἓνας **Κορυφαῖος**, ὁ ἄλλος **Πρωτόκλητος**!), ἡ **κοινή πηγῇ** ἀπό τήν ὁποία ἀμφότεροι τά ἀντλοῦν ἐπιτρέπει νά λειτουργοῦν ἐν τῇ **κοινωνίᾳ** τῆς Ἐκκλησίας «ἀδιακρίτως», πρὸς **οἰκοδομήν** καί **ἀγιασμόν** ὄλων τῶν μελῶν. Ἄλλωστε καί κατά τόν Παῦλον «ὁ ἀγιάζων καί οἱ ἀγιαζόμενοι ἐξ ἑνός πάντες» (Ἐβρ. 2,11)!

Ἐπίσης, καί τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἡ μνήμη (13^η Νοεμβρίου) δίδει τήν εὐκαιρία νά θυμηθοῦμε τόν ἐπί τῷ Πάσχα ἐκφωνούμενον περίφημον «Κατηχητικό Λόγον», μέ τόν ὁποῖο παρηγορεῖ καί ἀνακουφίζει ὄλους μας, «νηστεύσαντας καί μή νηστεύσαντας»!

Ὅταν ἀναφωνεῖ ὁ Χρυσοστόμω Ἅγιος «μηδεῖς θρηνεῖτω **πενίαν**, ἐφάνη γάρ ἡ κοινή **βασιλεία**», διακηρύττει ἀκριβῶς τόν θρίαμβο τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου, νά μάς οἰκοδομοῦν ἐντέλει ἀμφότερα τόσο τό «**διάφορον**» (ἀκόμη καί ὡς «**πτώχευση**»), ὅσο καί τό «**κοινόν**» (ὡς τό **πλήρωμα** τῆς θείας Χάριτος, ὡς ἀρραβῶν τῆς αἰωνίου ζωῆς καί βασιλείας).

II. We mentioned by way of introduction that the mystery of the presence and action of what is '**common**' and '**distinct**' at the same time within the life of the Church in the Holy Spirit, are to be expounded in the month of November on account also of its 'timeliness' liturgically.

In the month of November, among a host of other Saints, we celebrate the memory of the Apostle **Andrew the First-Called**, as well as the memory of the Patriarch and Saint **John Chrysostom**.

It is highly characteristic that during the great Vespers Service commemorating the Apostle Andrew, (29th November), the 'Readings' are taken from the first Epistle of Peter (see 1:1-2:6, 2:21-3:9, 4:2-11), since he alone among the Apostles was the very **brother** of Andrew, of whom the Church has no written work.

This outrightly shows that in spite of the **difference** in personal gifts (one was the **Chief Apostle** while the other was the **First-Called!**), the **common source** from which both draw, enables them to function in the **communion** of the Church 'indiscriminately' for the **edification** and **sanctification** of all members. For, also according to St Paul "both He who sanctifies and those who are being sanctified are all of one" (Heb. 2:11)!

Likewise, the memory of St John Chrysostom (13th November) affords us the opportunity to recall his famous Paschal *Catechetical Oration* through which he consoles and relieves us all - "those who have fasted and those who have not fasted"!

When the Golden-mouthed Saint exclaims: "Let no one lament his **poverty**, for the universal **kingdom** has been revealed", he proclaims precisely the triumph of the sacred mystery, in that ultimately we are edified both by that which is '**different**' (even to the point of '**poverty**') as well as by that which is '**distinct**' (as the **fullness** of the divine Grace, and as a pledge of the eternal life and kingdom).

Στιγμιότυπα ἀπό τόν Ἀγιασμόν καί τήν κατάθεση τοῦ Θεμελίου λίθου τοῦ νέου κτηριακοῦ συγκροτήματος τοῦ Διγλώσσου Κολλεγίου τῶν Ἁγίων Πάντων (Σύδνεϋ 28-10-07).

The Eucharist in the Gospel According to St John

the Continued Presence of the 'Absent' One

Part II

by Philip Kariatlis

One of the most significant Johannine passages on the Eucharist can clearly be discerned in the story of the feeding of the five thousand (Jn 6:1-71). Set within the context of a dispute that took place with the Jews over the issue of *manna*, Jesus is presented as the 'bread of life' (Jn 6:1-71), who would thus bestow a radically new mode of life upon the faithful and indeed the entire created order. More particularly, in this discourse, Jesus made it unmistakably clear that, just as He was 'the bread of life' (Jn 6:35) who would nourish, in a way which infinitely surpassed their physical hunger, all those who had gathered within the synagogue in Capernaum, so too would He be present in the eucharistic bread bestowing the redemptive gift of *koinonia* to future communities gathering in his name to celebrate the Eucharist:

those who eat my flesh and drink my blood
abide in me, and I in them (Jn 6:56).¹

Certainly, the eucharistic significance of these words is indisputable. And so, far from simply being a matter of believing, communion with Christ, for St John the Evangelist, necessitated an 'eating' and a 'drinking' of the incarnate Word Himself.

The Eucharist was the means by which the faithful within the Church would continue to 'abide' or 'remain' in Christ – that is, they would have everything 'in common' with Christ, and indeed continue to dwell in and with Him forever. In this way, the recipients of the Eucharist – namely, those who partook of the flesh and blood of Christ – would receive the gift of everlasting life since Christ would

be mystically present within them and amongst them. The verse immediately following Jn 6:56 further explained that the foundation for such a life-giving mutual indwelling between the faithful members of the Church and Christ would be none other than the divine perichoretic life between the Father and the Son: "Just as the living Father sent me, and I live because of the Father, so whoever eats me will live because of me." (Jn 5:57). Clearly, participation in the Eucharist bestowed upon the communicants the gift of Christ's communal life with the Father. In this way, 'eating the flesh' and 'drinking the blood' of the Son of Man, fellowship with Christ and his body – that is, the Church – was secured for the Johannine community after Jesus' departure thereby securing the continued presence of the 'Absent One'.²

1. Even though Jn 6:51-59 is clearly eucharistic, indeed the culmination of John's eucharistic theology, the first part of the chapter is not without significance for understanding the communal mode of existence bestowed upon the Church in the celebration of the Eucharist. Indeed the entire section is significant for understanding the Johannine perspective of the communal nature of the Eucharist. The scholarly proposition which would argue that the episode of Jesus walking on the water and disclosing his identity in terms of 'ἐγώ εἰμι' (Jn 6:16-21), seems displaced since it has been oddly inserted between the episode of the feeding of the five thousand (Jn 6:1-15) and the theological interpretation of this miracle (Jn 6:22-71) fails to give full significance to the fact that John could easily have inserted this second sign in order to underscore the inseparable relationship between the gift of *koinonia* (the bread – the five loaves) and the giver (Jesus revealed as the 'I am' and the 'bread of life').

2. Even though it has often been pointed out, and correctly so, that John 6 speaks more of the personal communion between the

Now, according to John, the ultimate realisation of the gift of *koinonia* initiated by the 'Son of Man' in the eucharistic mystery would be made possible by the permanent gift of the Holy Spirit, whose primary role involved imparting the gift of God's communion to the Church. Indeed, St John emphasised that it was only in opening itself to the guidance of the 'Spirit' that the Church could be assured of the presence of Christ in the Eucharist. As an eschatological gift, the communion of the Holy Spirit would make the divine presence of Christ a reality within the Church, and would continue to do so throughout the ages. And so, upon affirming the reality of the communal life brought about by sharing in the eucharistic flesh and blood of Christ, John pointed to the abiding and vivifying role of the Spirit:

then what if you were to see the Son of Man ascending to where He was before? It is the Spirit that gives life; the flesh is useless. The words that I have spoken to you are Spirit and life. (Jn 6:62-63).

From this, it is clear that communal life of the glorified Christ was made possible by the sending forth of the Holy Spirit by Christ.

In the same way that the Spirit was present during Christ's earthly ministry – making Christ be what He essentially was, i.e. *the Anointed One* – would He now continue to reside permanently within the Church enabling the community to live communally.³ Accordingly, the establishment of a permanent communal mode of existence between the Church and God was, in the end, a Trinitarian action for both the presence of Christ and the action of the Holy Spirit were both implied in leading the community to God the Father. Consequently, it would be the gift of the Holy Spirit in the Eucharist that would bring all future believers into a permanent communion and mutual indwelling with God's personal Word introducing them also to the gift of the triadic mode of life – a revelation of 'eternal life', that is, of the kingdom of God. It was this entirely new mode of communal existence, even unrestricted by death, that was being opened up by Jesus and that would continue to be experienced

individual believer with Christ, the simple fact that the words addressed by Jesus were to the assembly in Capernaum (cf. Jn 6:59) and not to any individual, coupled with the parallelism of this chapter to the description of Jesus as the true vine (biblical commentators note the similarities between Jn 15:1 ['I am the true vine] with Jn 6:35 ['I am the bread of life]) which describes more the communal nature of Christ's presence, together stress the communal dimension of the Eucharist.

3. In the New Testament, the communal role of the Holy Spirit is clear: 2Cor 13:13; Phil 2:1 and Jn 1:6 as was seen in chapter three of this study.

in the celebration of the Eucharist. Such was the radical renewal of life being offered to the Church in the Eucharist as an expression of grace, but as we shall now see, one that needed to be appropriated by the community as well.

Not only was the Eucharist a gift of God's divine presence in the Church, but also – even if its importance is entirely secondary – it was one which necessitated a human response as well. Indeed, this divine-human element regarding the essence of the Eucharist is a *conditio sine qua non* in the Orthodox vision of the Eucharist. The gospel clearly brought to the fore this aspect of the Eucharist in stating that its proper celebration necessarily required that the community continue to mutually love one another in response to the love of Jesus Christ made possible by the gift of the Holy Spirit. That the gospel according to John was more concerned with bringing to the attention of his readers the implications of the practice of the Eucharist for the life of the faithful within the ecclesial gathering is especially seen in the farewell discourses given by Jesus during the supper (Jn 13-17). In this, the Evangelist demonstrated in a more explicit manner the mutual inclusiveness between 'grace' and 'human freedom' in the general life of the community, and especially when it gathered for the Eucharist.

Responding to certain dangerous tendencies within the community which might have believed in an automatic or magical efficacy of the Eucharist purely in the performance of the ritual ordinance, the writer of the gospel wanted to stress the human dimension of the sacrament, the gift of which had not only to be received and accepted but also lived out by the members of the community in their daily life. Consequently, the Evangelist's distinct emphasis in his farewell discourse was to encourage the faithful to intensify that mutual love whose origin lay in God. Accordingly, the mystery of the community's intimate *koinonia* with Christ was to be expressed and manifested in the love Christians displayed towards one another, made possible in the celebration of the Eucharist from where the faithful repeatedly sourced divine grace, so as to be able to continue in this communal mode of being. And so, without denying the gift of *koinonia* within the eucharistic context, the Evangelist was most concerned to spell out the appropriation of this gift within the Johannine community thereby stressing the 'human' or 'goal' aspect of the communal gift of *koinonia* within the Eucharist. This is especially seen in the episode of Christ washing his disciples' feet and it is to a critical reflection of this pericope that we will turn in the next issue of the *Voice*.

NOETIC PRAYER*

So much feeling and sweetness comes, you are so moved, there is so much compunction that you abandon the book, and fall down; your heart is ignited with divine eros and you weep unceasingly. Now that I have got involved with a brotherhood and distractions, it happens to me less often. However, when I was on my own, this happened to me daily. As for education, I only completed primary school. And yet when your mind is enlightened, you understand these books written in ancient Greek better than the teachers. Try to first be warmed by the noetic prayer and then you will see what a difference it makes to follow the services of our Church. I have confirmed this from many monks that I confess from monasteries. I will also tell you something else, between us, because you are learned. Do you read the Holy Bible?

- Well, obviously Elder, I read.

- You read, yes. But do you understand anything?

- I understand something. I have some education, as you've said.

- Well since you say that you understand, do you see any change inside you?

- I feel some change; I am moved, from time to time. Not always.

- Well, do you want me to tell you how we, uneducated ones, read the Holy Bible? Having prayed for five to six hours, I then read the Holy Bible and, by preference, the four Gospels. As to a brother, I assure you that my mind is so enlightened, I understand so clearly, that I can't cope with the overwhelming sentiments. I leave the book and weep with a lot of emotion for a long time. I confess this to you because you want to learn if we study. Who gives this enlightenment and the sentiments? Isn't it the noetic prayer?

- If that's the case, I bow down before you Elder. Only in the monasteries, we have many hours of common worship and very few hours on our own (in our cells).

- This is what I'm told from monks who confess to me from the monasteries. However, God is not unjust. You will do whatever you can in your cell. You will finish your prayer rule and all that is necessary and, in the service, you will continue to say the prayer without ceasing.

The monasteries have more grace. They have saints, they have so many holy relics; a lot of grace comes as you are praying. You are enlightened; you feel compunction, happiness, and joy inside you. The time comes that, as you are saying the prayer, your mind is enlightened and, at the same time, you understand very clearly the prayer and the meanings of the service that you marvel. You become a real theologian.

I say these things responsibly as a spiritual father. From those that I confess, these things relate to the ones who force themselves. They are not relevant for those who are negligent and self-willed.

That is what we said with this monk. He told me he left feeling satisfied and humbled. I said to him, "Come on; now make a good start." However, so as not to disappoint those who love the services, I have ascertained (as a spiritual father) that all the monks who don't neglect the services, their prayer rule, but also their obedience, are greatly protected. Joy and peace is not absent from them. In the period that I have been hearing confessions, I have come across instances of monks who have become demon-possessed. As a rule, that happens to those who live with their own will and neglect their duties.

I only have two instances in mind from the monasteries. And again, they were attacked from the right because they struggled on their own without a guide, and followed their own will.

I write all of this to you, firstly because I see that you have a lot of thirst to learn and be benefited and, secondly, because other friends of yours are also interested in reading and learning.

You also wrote for me to advise you, if you are suitable to become a monk. I see good signs, but the best thing is for me to try you, up close. When you find the opportunity, come and stay a few days with us.

Because you get tired every day and can't concentrate for many hours, put in place a small program to wake up as early as you can in the morning. Until it's time for work, say the prayer with the prayer-rope constantly and do 50 prostrations. As for Sundays and feasts, when you don't work, see to it that you take advantage of these days as much as possible. Christ gives double the amount of grace on Sundays and great feast-days.

I remember when I lived with my Elder in obedience; we worked every day for a few hours to earn our living. However, we never worked on Sundays and feast-days. Believe me, I waited for them with such longing as if all Sundays were Easter. I would keep vigil standing for eight hours at night, I prayed for another eight hours, and I was practically standing for most of the day. How can I make you understand? What prayer! What compunction! What contemplation! It was really heaven.

I remember we had some guests in our huts one Sunday. My Elder called me:

- Father Haralambos, take them to St Paul to venerate at the monastery there.

Believe me, I straight away got upset inside me. Not that I was lazy to go. But I thought, "Oh, Elder. What did you do to me? There goes my Sunday."

(to be continued)

* Abbot Haralambos Dionysiatis *The Teacher of Noetic Prayer* by Monk Joseph Dionysiatis, 1st Edition, Athens, 2004, pp.206-217 Translated from the Greek by Angela Georgiou.

The Entry of the Theotokos into the Temple*

21 November

When the holy and most pure child whom God granted to humankind (long barren because of sin, passions and death) had reached the age of two years, her father Joachim said to his wife: Let us take her to the Temple of the Lord in order to keep the promise that we made to consecrate her to the Almighty from her earliest years. But Anna replied: Let us wait until she is three years old; perhaps she will call for her father and mother and will not stay in the Temple of the Lord.

When she was three, her parents decided to fulfill their vow and to present their child at the Temple. Joachim summoned daughters of Hebrews of pure lineage to attend on her and to go before her into the Temple carrying flaming torches, so that the child, attracted by their light, might not be tempted to turn back towards her parents. But the holy Virgin, born all pure and raised by God from her birth to a height of virtue and of love for the things of Heaven above every other creature, ran forward towards the Temple. Overtaking her attendant maidens and with never a glance back at the world, she threw herself into the arms of the High Priest Zacharias, who was waiting for her at the gate of the Temple with the Elders. Zacharias blessed her saying: "The Lord has glorified thy name in every generation. It is in thee that He will reveal the Redemption that He has prepared for his people in the last days." Then he brought the Child into the Holy of Holies-which was an unheard of thing under the Old Covenant, for only the High Priest was allowed to enter there once a year on the Day of Atonement. He sat her down on the third step of the altar, whereupon the Lord caused his Grace to descend upon her. She arose and expressed her joy in a dance. Wonder seized all who contemplated this sight, that he spoke the marvels God would soon accomplish in her.

Having in this manner abandoned the world, her parents and all connection with things of the senses, the Holy Virgin dwelt in the Temple for the next nine years until, reaching marriageable age, she was taken from the sanctuary by the priests and elders, who feared lest the custom of women come upon her there. They entrusted her to the chaste Joseph as the guardian of her virginity, though to all appearances her Betrothed.

Our Most Holy Lady dwelt like a dove in the sanctuary, sustained by spiritual food brought by an angel of God, until she was twelve years old. She led a heavenly life, above that of our first parents in Paradise. Without care and without passion, having passed beyond the necessities of nature and the tyranny of the pleasures of the senses, she lived for God alone, her intellect fixed at every moment on the contemplation of His beauty. During her sojourn in the Temple, the holy child, through continuous prayer and vigilance, accomplished the purification of her heart, to make of

it a pure mirror to reflect the glory of God. She adorned herself as a bride in the splendid raiment of the virtues in readiness for the advent within herself of Christ the divine Bridegroom. She attained such perfection as to become the sum of all the holiness in the world and, when she had become like unto God by virtue, she drew God to make Himself like unto man by His Incarnation.

From the depths of the unapproachable sanctuary, which she had entered at an age when other children begin to learn, our Most Holy Lady listened each Sabbath day as the Law and the Prophets were read to the people assembled in the courts of the Temple. With her intellect refined by solitude and prayer, she was able to comprehend the depth of the mysteries of Scripture. Living among the holy things and in contemplating her own purity, she understood what the purpose of God had been throughout the history of His chosen people. She understood that all of that time was necessary in order that God might prepare for Himself a mother from out of rebellious humanity, and that she, pure child chosen by God, must become the true living Temple of the Godhead. Having her station in the Holy of Holies where the tokens of the divine promise were placed, the Virgin revealed that these figures were to be fulfilled in her person. The obscure prophecies become clear in her-the Sanctuary, the Tabernacle of the Word of God, the Ark of the New Covenant, the Vase containing the heavenly manna, Aaron's rod that budded, the Table of the Law of Grace. She is the Ladder joining heaven and earth which the Patriarch Jacob saw in a dream; she is the Pillar of cloud that reveals the glory of God; the cloud of dew of the Prophet Isaiah; the uncut Mountain of Daniel; the shut Gate that Ezekiel spoke of by which God has come to visit mankind; the living Fountain sealed, from which the waters of everlasting Life pour forth upon us. Contemplating in her spirit these marvels that should take place in her, but still without understanding clearly how they were going to happen, our Most Holy Lady directed her prayer towards the Lord with yet more intensity, begging him not to tarry in fulfilling his promises but to save the human race from death by coming to dwell among men.

When the Mother of God entered into the Holy of Holies, the time of preparation and testing of the Old Covenant came to an end, and today we keep the feast of the betrothal of God to human nature. Wherefore the Church rejoices and exhorts all the friends of God for their part to enter into the temple of their heart, there to make ready for the coming of the Lord by silence and prayer, withdrawing from the pleasures and cares of this world.

* *The Synaxarion* published by the Annunciation of Our Lady Convent, Ormylia, Greece, 1998.

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Οκτώβριον ὁ Σεβασμιώτατος:

– Συνοδευόμενος ἀπό τόν Αρχιμ. π. Σωφρόνιο, ἐπεσκέφθη τήν ἐτήσια Σύναξη τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων Ν.Ν.Ο., ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθηκε καί ἐφέτος ὡς ἐκδρομή εἰς τό Centennial Park μέ τούς Κατηχητάς, τούς Μαθητάς, καί τούς Γονεῖς καί λοιπούς συγγενεῖς τῶν.

Παρεκάθησε εἰς τό κοινό Γεῦμα μετά τοῦ Καθηγητοῦ Ἰατρικῆς κ. Μ. Αντωνιάδη καί τοῦ σημερινοῦ Προέδρου τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ἰατροῦ κ. Ἰω. Ψαρομμάτη, καί ὠμίλησε καταλλήλως, διένειμε δέ εἰς τό τέλος τίς καθιερωμένες ἀναμνηστικές εἰκονοῦλες εἰς ἕνα ἕκαστον (1-10-07).

– Ἐδέχθη τόν ἐκ τῶν Φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς π. Αθανάσιο Γιάτσιο, συνοδευόντα τόν φιλοξενούμενο φίλο του ἐξ Ἑλλάδος Αρχιμ. π. Χριστόδουλο Οἰκονόμου, ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Λαρίσης.

Ἐδέχθη τόν Ἱ. Προϊστάμενο τῆς Ἐνορίας Ἁγίου Ἰωάννου Cairns π. Κ. Τσάκαλο μετά τῆς Πρεσβυτέρας του, ἐν συνεχείᾳ δέ καί τόν Καθηγητῆ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως κ Παν. Καριατλή μετά τῆς μνηστῆς του Ἑλένης (3-10-07).

– Ἐδέχθη γιά ὑπηρεσιακή συνεργασία τόν ἐξ Ἀδελαιῶδς ἐκπρόσωπο τοῦ Australia Theological Forum κ. Hilary Regan.

Ἐπίσης ἐδέχθη τόν ἐξ Ἀδελαιῶδς π. Χρ. Τσορακλίδη, Ἱ. Προϊστάμενο Ἐνορίας Ἁγ. Δημητρίου Salisbury, ὁ ὁποῖος καί ἐκόμισε τά Σχέδια καί συναφεῖς Μελέτες γιά τήν ὀλοκλήρωση στήν ἐν λόγῳ Ἐνορία τεραστίου Κέντρου Νεότητος, διά τήν δαπάνη τοῦ ὁποῖου μέγਾਲως θά βοηθήσει καί ἡ Πολιτειακή Κυβέρνηση Νοτίου Αὐστραλίας τοῦ Premier κ. Mike Rann.

Προήδρυσσε Συνεδριάσεως τοῦ Καθηγητικοῦ Συλλόγου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (4-10-07).

– Συμπαραστατούμενος ἀπό ὅλους τούς Κληρικούς ΝΝΟ, ἐτέλεσε τήν κηδεῖα τοῦ λαοφιλεστάτου Ἱερέως Οἰκονόμου π. Ἰωάννου Κομπῆ, εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Πάντων Belmore, καί ὠμίλησεν ἐκτενῶς διά τήν λευιτικὴν ἀπλότητα καί ἀγίαν ψυχὴν του (5-10-07).

– Ἐίχε ἐκτενὴ συνεργασία καί ἐνημέρωση μέ τόν ἐπανακάμψαντα ἀπό τίς διακοπές του στήν Γενέτειρα Θεοφ. Απολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ, Πρωτοσυγκελλεύοντα.

Ἐδέχθη τόν κ. Π. Σουλελέ, καί εἶχε ἐκτενὴ παρ' αὐτοῦ ἐνημέρωση γιά καιρία θέματα τῆς Ἐνορίας Ἁγ. Σπυριδωνος καί τοῦ ἐν αὐτῇ ὁμωνύμου Κολλεγίου (8-10-07).

– Ἐδεξιῶθη εἰς τήν κοινὴ Τράπεζα τόν ἐξ Ἑλλάδος φιλοξενούμενο Αρχιμ. π. Χριστόδουλο Οἰκονόμου, γεννηθέντα πρὸ ἐτῶν ἐν Σύνδνεῦ καί ὑπηρετοῦντα σήμερον εἰς Ἱ. Μητρόπολιν Λαρίσης, συνοδευόμενον δέ ἀπό τόν φίλον του Ἐφημέριον Ἐνορίας Ἁγ. Αἰκατερίνης Mascot π. Ἄθαν. Γιάτσιο (9-10-07).

– Ἀπέστειλε σύντομη Ὑπηρεσιακὴ Ἐκθεση πρὸς τό ἐν Φαναρίῳ Σεπτόν Κέντρον, σχετικῶς μέ τά ἐν γένει Ἰδρύματα τῆς μέχρι τοῦδε Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας εἰς τούς Ἀντίποδας, πρὸς ἀκριβεστέρα ἐκτίμησιν τῆς προσφάτως ἀναληφθείσης ἀπὸ τήν Μόσχα πρωτοβουλίας ἐπανενώσεως τῶν μέ τό Πατριαρχεῖον Μόσχας.

Ἐδέχθη τόν Πρωτοπ. π. Ἰω. Καπέτα, Γενικὸν Διευθυντῆ τῶν

ἐν Σύνδνεῦ Ἰδρυμάτων τῆς Βασιλειάδος καί τόν κ. Tony Johnson, Πρόεδρον τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, καί εἶχε, παρόντος καί τοῦ Θεοφιλ. Απολλωνιάδος, εἰδικὴ Σύσκεψη διά θέματα δομῆς καί προοπτικῶν τῶν ἐν λόγῳ Ἰδρυμάτων (10-10-07).

– Ἐδέχθη τόν Ὑφηγητῆ του κ. Φ. Καριατλή καί τόν Γραμματέα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Τ. Καλογεράκη σέ εἰδικὴ συνεργασία ἐπὶ καιρίων θεμάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καί τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τό Sydney College of Divinity, τοῦ ὁποῖου ὁ ἀπαρχῆς καί μέχρι τοῦδε ἐπιτυχῶν Διευθυντῆς Prof. κ. R. Nobbs θεωρεῖ λήξασα τήν θητεία του (11-10-07).

– Ἀπέστειλε μέ ἐπεξηγηματικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τόν πρῶν Ὑπουργό ΥΠΙΕΞ κ. Πέτρο Μολυβιάτη, τήν τραπεζικὴ ἐπιταγὴ ἐκ \$500,000, προῖον τοῦ διεξαχθέντος ἐράνου ὑπὲρ τῶν ἐν Ἑλλάδι πυροπαθῶν, ὑπὸ τήν αἰγίδα τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς (12-10-07).

– Ἐίχε συνεργασία μέ τόν Διευθυντῆ τοῦ Orthodox Press κ. Δημ. Κυπριώτη, γιά τὰ ὑπὸ ἔκδοσιν κείμενα τῆς ΕΠΕΤΗΡΙΔΙΟΣ-DIRECTORY, καί τῆς Ποιμαντικῆς Ἀναφορᾶς ἀπὸ τήν 9η Κληρικολαϊκῆ Συνέλευση κ.ἄ.

Ἐδέχθη τόν βαπτιστικὸν του κ. Μ. Κουμπῆ, ὁ ὁποῖος τοῦ παρουσίασε τήν Δίδα Βαρβάρα Τζάνερου, μέ τήν ὁποία ἔχουν δώσει ἀμοιβαία ὑπόσχεσιν γάμου (15-10-07).

– Ἐδέχθη τούς Δικηγόρους κ. Nick Pappas, κ. Ted Tzouvaras καί κ. Μ. Diamond καί τόν ἐκ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἁγ. Νεκταρίου Δικηγόρον κ. Ἰω. Τομαρά, οἱ ὁποῖοι καί ἐνημέρωσαν, παρόντος καί τοῦ Θεοφιλεστάτου Απολλωνιάδος, σχετικῶς μέ τίς δικαστικὰς ἐκκρεμότητες εἰς Ἐνορία-Κοινότητα Ἁγ. Νεκταρίου Burwood, ἀλλὰ καί Ἐνορία-Κοινότητος Kogarah (16-10-07).

– Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Μ. Ἐσπερινόν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγ. Γερασίμου Leichhardt, χειροθετήσας εἰς Πρωτοπρεσβύτερον τόν Πρεσβύτερον καί Ἰατρόν (Νευρολόγον) π. Δημ. Κόκκινον.

Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε μέ τούς Κληρικούς καί λαϊκοὺς συνεργάτας τῆς Ἐνορίας-Κοινοῦτος εἰς κοινὸν ἑόρτιον Δεῖπνον (19-10-07).

– Βοηθούμενος ἀπὸ τόν Θεοφ. Απολλωνιάδος, κατέθεσε τεμάχιον Ἱερῶν Λειψάνων ἀπὸ τούς Ἁγίους Ραφαήλ, Ὀνούφριον καί Πέτρον τόν Ἀθωνίτην, ἐν συνεχείᾳ δέ ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἐσπερινόν τῶν Ἑγκαινίων Ἁγ. Εὐφημίας Bankstown, διευκρινίσας πρὸς τό ἐκκλησίασμα τούς σοβαρώτατους λόγους πού ἐπεκράτησαν ἐν Αὐστραλίᾳ νά μὴ τελοῦνται τὰ Ἑγκαινία πρὶν ἀποπληρωθεῖ τό τεράστιον δάνειον πού συνάπτεται κάθε φορὰ διά τήν ἀνοικοδόμησιν νέου Ναοῦ.

Ἐν τέλει, παρετέθη Δεῖπνον σέ στενὸν κύκλον, εἰς δέ τό ἐκκλησίασμα ἐδόθησαν μαζί μέ τόν Ἄρτον καί εἰδικῶς διά τήν περίστασιν γλυκίσματα (20-10-07).

– Βοηθούμενος καί πάλιν ἀπὸ τόν Θεοφ. Απολλωνιάδος καί λοιπούς Κληρικούς, ἐτέλεσε τήν Ἀκολουθία τῶν Ἑγκαινίων μέ τήν συμπροσευχὴν πυκνοῦ ἐκκλησιασματος καί τῶν Διδασκόντων καί Διδασκομένων εἰς τό Κολλεγίον τῆς Ἁγ. Εὐφημίας, ὠμίλησε δέ ἐκτενῶς διά τήν ραγδαίαν ἀνάπτυξιν τῆς εὐλογημένης αὐτῆς περιοχῆς, ὅχι μόνον εἰς τό Ἐνοριακόν, ἀλλὰ καί εἰς τό πολιτιστικόν πεδίον (21-10-07).

– Ἐδέχθη τόν ἐξ Ἀδελαιῶδς ἀφιχθέντα Θεοφ. Δορυλαίου κ. Νίκανδρο, καί ἐν συνεχείᾳ ὁμοῦ μετά τοῦ Θεοφ.

Απολλωνιάδος, υπεδέχθησαν τόν Νομάρχη Πιερίας κ. Γεώργ. Παπαστεργίου μετά της συζύγου αὐτοῦ κας Αἰκατ. Μπέλου, συνοδευομένους ἀπό τόν κ. Ἐλευθ. Γαβριηλίδη καί τόν π. Ἰω. Καπέτα καί ἀντήλλαξαν ὄχι μόνον ἀναμνηστικά δῶρα, ἀλλά καί ἀπόψεις ἐπί θεμάτων κοινῶν ἐνδιαφέροντος (22-10-07).

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Αρχιμ. π. Κύριλλο Ζήση καί τόν Διάκονο π. Σταῦρο, μετέβη εἰς Ἄγ. Δημήτριον Queanbeyan καί κατέλυσε εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου π. Κων/νου Κωστάκου.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Μ. Ἐσπερινόν, εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν, ἐν συνεχείᾳ δέ παρετέθη εἰς τούς Λειτουργούς ἑόρτιο Δεῖπνο εἰς τήν οἰκίαν τοῦ π. Κων/νου (25-10-07).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξε, εἰς τόν αὐτόν πανηγυρίζοντα Ἱ.Ναόν, πρὸς τό πολυπληθές ἐκκλησίασμα τῶν προσκυνητῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦσαν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Ζώης μετά της συζύγου του, καθὼς καί ὁ νέος Ὑπατος Ἀρμοστής τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας κ. Φίλ. Κριτιώτης μετά της συζύγου του. Ἐπηκολούθησε εἰς τήν παρακείμενη Αἴθουσα Τελετῶν πλοῦσιο ἑόρτιο Γεύμα γιά ὅλους, εἰς τό ὅποιο παρεκάθησαν μετά τῶν μνημονευθέντων ἐπισήμων καί οἱ Τοπικές Ἀρχές (26-10-07).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἄγ. Πάντων Belmore ὅπου ἐτελέσθη καί ἡ καθιερωμένη Δοξολογία ἐπί τῆς ἑορτῆς τῆς Ἄγ. Σκέπης καί τῆς Ἐθνικῆς Ἐπετείας τοῦ ΟΧΙ, ἐν συνεχείᾳ δέ, ἐνώπιον τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καί τῶν Ἱερέων, καθὼς καί τῆς Ἐφορίας τοῦ Κολλεγίου Ἄγ. Πάντων μετά τοῦ Διδακτικοῦ καί λοιποῦ προσωπικοῦ, ἐτέλεσε τόν Ἀγιασμόν Θεμελιώσεως τοῦ νέου κτιρίου τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου, εἰς τόν ὅποιο παρέστη καί ὁ Ἰταλικῆς καταγωγῆς Δήμαρχος τῆς περιοχῆς.

Μετά τήν σύντομη προσλαλιά τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὠμίλησεν ἐκτενῶς διά τήν σπουδαιότητα τοῦ ἀνεγειρομένου νέου Ἐκπαιδευτικοῦ συγκροτήματος, ὁ ἀκούραστος Πρόεδρος τῆς Ἐνορίας-Κοινοτήτος, καθὼς καί τῆς Ἐφορίας τοῦ Κολλεγίου Ἄγ. Πάντων κ. Πολύκαρπος Κουρούσης, καθὼς καί ὁ παρῶν Δήμαρχος. Εἰς τήν πανηγυρικῆ Τράπεζα πού ἐπακολούθησε, παρεκάθησαν οἱ ἐπίσημοι καί ὁ Ἀρχιτέκτων κ. Εὐάγ. Κανδαλέπας μετά τοῦ παλαιμάχου Ἀρχιτέκτονος κ. Κων/νου Πάπας, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐκπονήσει τά Σχέδια τοῦ Ἱ. Ναοῦ, ἐκπρόσωποι τῶν Τραπεζῶν Λαϊκῆς καί Κύπρου κ.ἄ. (28-10-07).

–Ἐδέχθη τό ζεῦγος Σπύρου καί Ἑλένης Φραγκούλη, τούς ὁποίους καί ἐκράτησε στήν κοινή Τράπεζα.

Συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφ. Απολλωνιάδος παρέστη καί προήδρευσε ἱεράς Συνάξεως τῶν Συμβουλίων καί Κληρικῶν ὅλων τῶν Ἐνοριῶν-Κοινοτήτων τῆς Α' Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας, κατὰ τό καθιερωμένο πρόγραμμα, ἀλλά γιά πρώτη φορά εἰς τόν νεότευκτο Ἱ. Ναό Ἄγ. Στυλιανοῦ, Ἄγ. Πέτρου καί Παύλου καί Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Sutherland.

Μετά τόν ἐν τῷ Ναῶ Ἐσπερινόν, κατὰ τόν ὅποιον ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νά ἐκτιμήσουν τήν πραγματοποιηθεῖσαν ἀπό πάσης ἀπόψεως ὑποδειγματικὴν ἐργασίαν τῆς ἐν λόγῳ Ἐνορίας, μέ τόν Ἱερατ. Προϊστάμενον, Οἶκον. π. Κων/νον Βαρυπάτη, τό εὐλαβέστατο Ἐκκλησιαστικό Συμβούλιο καί τήν Φιλόπτωχο μετά της Νεολαίας, παρετέθη ἀπό τήν Ἐνορίαν εἰς τό κάτωθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τεράστιο Χώλ πλουσιώτατο Δεῖπνο. Διεξήχθη ἐκτενῆς ἐνημέρωση πάντων, ὡς πρὸς τά θέματα τῆς προσεχοῦς 10ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως (τέλη Ἰανουαρίου 2008), καθὼς καί ἄλλα

θέματα κοινῶν ἐνδιαφέροντος, ὅπως π.χ. ἡ κατὰ καιροῦς ἀνασυγκρότηση τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ Ἑορτασμός τῆς 25ης Μαρτίου κ.ἄ. (29-10-07).

–Κατὰ παράκληση τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης, ἔδωκε τό καθιερωμένο πιά ἀπό ραδιοφῶνον Μήνυμα, διά τόν διεξαγόμενο ἐτήσιο Μαραθῶνιο, ὑπέρ τῶν παιδιῶν μέ εἰδικές ἀνάγκες, εἰς τόν συνεργάτη τῆς ἐν λόγῳ Τραπέζης κ. Steven Nassibian.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε, ἐπί τῆς Μνήμης τῶν Ἄγ. Ἀναργύρων, εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἄγ. Νικολάου Marrickville, τοῦ ὁποῖου τό ἀριστερόν κλίτος εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τούς Ἄγ. Ἀναργύρους. Ἡ προσέλευση τῶν πιστῶν, ὄχι μόνον κατὰ τόν Ἐσπερινόν ἀλλά καί τό ἐπακολουθῆσαν Εὐχέλαιο καί τήν Ἀγρυπνία, ὑπῆρξε συγκινητικῆ, λόγω τοῦ ἐπιδεικνυομένου ζήλου τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου (31-10-07).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Απολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τόν μῆνα Ὀκτώβριο ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐπέστρεψε ἐκ τοῦ ταξειδίου του εἰς τήν Γενέτειραν (5-10-07).

–Ἐδέχθη τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἄγ. Πάντων Belmore π. Χρήστο Τριανταφύλλου (9-10-07).

–Παρέστη εἰς συνάντησιν τήν ὁποίαν εἶχεν ὁ Σεβασμιώτατος μετά τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Βασιλειάδος π. Ἰω. Καπέτα καί τοῦ Προεδρεύοντος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος κ. Tony Johnson.

Ἐπίσης παρέστη εἰς συνάντησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου μετά τῶν Δικηγόρων κ.κ. Ted Τζαβάρρα καί Ἰω. Τομαρά (11-10-07).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἄγ. Κων/νου καί Ἑλένης Newtown (14-10-07).

–Παρεκάθησεν εἰς σύσκεψιν τοῦ Σεβασμιωτάτου μετά τῶν Νομικῶν Συμβούλων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (16-10-07).

–Ἐπεσκέφθη τήν Ἐνορία-Κοινότητα Ἄγ. Εὐφημίας Bankstown, προκειμένου νά ἐπιθεωρήσει καί νά συντονίσει τίς ἐτοιμασίαις διά τά ἐγκαίνια τοῦ Ἱ.Ναοῦ (19-10-07).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.Ναόν Ἄγ. Γερασίμου Leichhardt καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα μετά τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καί τῶν συνεργατῶν τῆς Ἐνορίας.

Τό ἐσπέρας, συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον, παρέστη, συμπροσευχόμενος εἰς τό Ἱ. Βῆμα, εἰς τόν Ἐσπερινόν τῶν Ἐγκαίνιων τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἄγ. Εὐφημίας Bankstown (20-10-07).

–Συνελειτούργησε μετά τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἄγ. Εὐφημίας καί ἐβοήθησε αὐτόν κατὰ τήν μακράν Ἀκολουθίαν τῶν Ἐγκαίνιων τοῦ Ἱ. Ναοῦ. Μετά ταῦτα, παρεκάθησεν μεθ' ὅλων εἰς ἑόρτιον τράπεζαν (21-10-07).

–Συμπαραστατούμενος ἀπό Ἱερεῖς τῆς πόλεως, ἐτέλεσεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἄγιου Νικολάου Marrickville τήν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἄγ. Ἰακώβου φερομένην ἀρχαιοπρεπῆ θ. Λειτουργία, καί ὠμίλησε καταλλήλως. Εἰς τήν θ. Λειτουργία παρέστη συμπροσευχόμενος καί ὁ ὑπηρεσιακῶς εὐρισκόμενος ἐν Σύνδνεί, Θεοφ. Ἐπίσκοπος Δορυλαίου κ. Νίκανδρος (23-10-07).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἄγ. Δημητρίου St. Mary's (25-10-07).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν (26-10-07).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Καθεδρικόν Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καί ἐτέλεσε ἐπίσημον Δοξολογίαν ἐπί τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου 1940, ὠμίλησε καταλλήλως καί ἐν συνεχείᾳ εἰς τό ἔξωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Από την Δοξολογία και την κατάθεση στεφάνων επί τη Έθνική έορτή της 28ης Οκτωβρίου εις τόν Ι. Καθεδρικό Ναόν (28-10-07).

κενοτάφιον ἐτέλεσε Τρισάγιον καί κατετέθησαν στέφανοι. Εἰς τόν ἑορτασμόν παρέστησαν οἱ Προξενικές Ἀρχές, μέ ἐπικεφαλῆς τήν Πρόξενον κα Παναγιώτα Κατσαροῦ, ἡ ὁποία καί ἐκφώνησε τόν πανηγυρικόν τῆς ἡμέρας εἰς τό κενοτάφιον, ὁ Πρόεδρος τῆς Διακοινοτικῆς κ. Π. Θεοφίλου, ὁ Πρόεδρος Ἐθνικοτήτων κ. Αἰγαπιῆτος Πασσαρῆς, Προέδροι Συλλόγων, οἱ Παλαιοί Πολεμισταί, Αντιπρόσωποι τῶν Κολλεγίων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, Πρόσκοποι μέ ἐπικεφαλῆς τόν Ἀρχηγό τους κ. Γεώργιο Παπαδημητρίου. Ἐπίσης Μαθηταί τῶν τριῶν Ἡμερησίων Κολλεγίων ἀπήγγειλαν ποιήματα. Μετά ταῦτα, ἡ Διακοινοτική Ἐπιτροπή Ἐνοριῶν-Κοινοτήτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, παρέθεσε Δεξιῶσιν εἰς τήν Αἴθουσα τοῦ Ἱ. Ναοῦ (28-10-07).

–Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν εἰς τήν Σύναξιν ὄλων τῶν Συμβουλίων τῶν Ἐνοριῶν-Κοινοτήτων μας στήν Ν.Ν.Ο., ἡ ὁποία ἐφιλοξενήθη εἰς τούς χώρους τῆς νέας Ἐνορίας Ἁγ. Στυλιανοῦ Sutherland (29-10-07).

–Ἐδέχθη τόν Πρόεδρον τῆς Ἐνορίας-Κοινοτήτος Ἁγ. Σπυρίδωνος Kingsford μετά τοῦ κ. Παναγ. Κουμπουρλή καί συνεζήτησαν διά τήν ὀργάνωσιν τοῦ Δείπνου καί τῶν λοιπῶν γευμάτων, κατά τήν ἐπικειμένην 10^{ην} Κληρικολαϊκῆν Συνέλευσιν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (30-10-07).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλέστατου** **Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατά τόν μήνα Οκτώβριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Πανος. Ἀρχιμ. Ἰακώβου Τσιγκούνη μετέβη εἰς τήν πανηγυρίζουσαν Ἱ. Μονήν τῆς Παναγίας Γοργούπηκού Geelong, ὅπου ἐτέλεσε τήν Θεϊάν Λειτουργίαν καί ὠμίλησε καταλλήλως παρουσίᾳ πλήθους πιστῶν.

Μετά τήν Θεϊάν Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς μοναστηριακὴν τράπεζαν μετά τῶν κληρικῶν πού συνεleitούργησαν, τῆς Καθηγουμένης μοναχῆς Καλλισθένης καί τῶν ἀδελφῶν.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἐσπερινόν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κυπριανοῦ καί Ἰουστίνης εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Thomastown καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δειπνον εἰς τήν αἴθουσαν ἀπέναντι τοῦ Ἱ. Ναοῦ μεθ' ὄλων τῶν μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (1-10-07).

–Ἐδέχθη τήν ἀδελφή Ἐπιφανεῖα ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ἰουχαστηρίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Ἀκριτοχωρίου Σιδηροκάστρου (2-10-07).

–Προέστη συνεδριάσεως τῶν διδασκάλων τῶν Θρησκευτικῶν εἰς τὰ Δημόσια Σχολεῖα, κατά τήν ὁποίαν συνεζητήθησαν θέματα ἀφορῶντα τήν ἐν λόγῳ διδασκαλίᾳ τῶν θρησκευτικῶν (3-10-07).

–Ἐδέχθη τόν κ. Θεόδωρον Δημητρίου, ὑποψήφιον διά τήν Θεολογικὴν Σχολήν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου εἰς Σύδνεϋ (4-10-07).

–Ἐδέχθη τούς κ.κ. Χρήστον Δημητρίου, Κωνσταντῖνον Ἡλία καί Κωνσταντῖνον Χρυσανθακόπουλον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐνορίας – Κοινοτήτος τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου North Altona μέ τόν ἀρχιτέκτονα κ. Γεώργιον Μπουράκη, οἱ ὅποιοι ἐπέδειξαν τὰ σχέδια τοῦ Ἱ. Ναοῦ καί συνεζήτησαν τὰς σχετικές λεπτομερεῖας (5-10-07).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville καί τήν μεσημβριαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τό Ἐνοριακόν Κέντρον (7-10-07).

–Ἐδέχθη τόν Πανος. Ἀρχιμ. π. Τύχων Romanov συνοδευόμενον ὑπό τοῦ Προέδρου τῆς Ρωσσοικῆς Ἐνορίας South Yarra Jamil Srouf, οἱ ὅποιοι προσεκάλεσαν τόν Θεοφιλέστατον γιά τήν πανήγυρι τοῦ Ἱ. Ναοῦ αὐτῶν τῆς Ἁγίας Σκέπης τήν Κυριακὴν 14ην Οκτωβρίου (1ην εἰς τό παλαιόν ἡμερολόγιον).

Ἐδέχθη τόν κ. Νικόλαον Κωστόπουλον τοῦ Καταστήματος Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδῶν Crown Church Supplies ἐξ Ἀθηνῶν (9-10-07).

–Ἐδέχθη τόν αἰδ. π. Τιμόθεον Εὐαγγελινίδην ἐκ Hobart Τασμανίας καί συνεζήτησε μετ' αὐτῶν θέματα ἀφορῶντα τήν ἐν λόγῳ Ἐνορία (11-10-07).

–Ἐδέχθη τόν κ. Λεωνίδα Ἰωάννου, ὑποψήφιον διά τήν Θεολογικὴν Σχολήν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου εἰς Σύδνεϋ (12-10-07).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Ρωσσοφάνου Ἐνορίας μας εἰς South Yarra, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ τό Παλαιόν Ἡμερολόγιον. Μετά τῆς Θεῆς Λειτουργίας παρεκάθησεν εἰς τράπεζα μεθ' ὄλων τῶν Ἐνοριτῶν εἰς τήν αἴθουσα παραπλεύρως τοῦ Ἱ. Ναοῦ (14-10-07).

–Προέστη ἱερατικῆς συνάξεως καί ἐν συνεχείᾳ ἀκολούθησε συνεδρίασις τῆς Ἐπιτροπῆς ἀνεγέρσεως τοῦ κοιμητηριακοῦ ναοῦ εἰς Bunurong (15-10-07).

–Ἐδέχθη ἐθιμοτυπικῶς τόν Νομάρχη Ἡμαθείας κ. Γεώργιον Παπαστεργίου μετά τῆς συζύγου αὐτοῦ συνοδευόμενον ἀπό τό ζεῦγος Ε. καί Ε. Λαψάνα καί τόν κ. Παντελῆν Τεκτονόπουλον, Πρόεδρον τῆς Παμπιερικῆς Ἀδελφότητος Μελβούρνης.

Ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη τόν ἀρχιτέκτονα κ. Δανιήλ Χαρισίου.

Τόν Θεοφιλέστατον Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ ἐπισκέφθη ἐθιμοτυπικῶς ὁ Νομάρχης Ἡμαθείας κ. Γεώργιος Παπαστεργίου (17-10-07).

Εδέχθη τόν κ. Κωνσταντίνον Κόντην μετά τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Γεωργίου ἐπιστρέφοντα ἐκ τοῦ ταξιδίου αὐτοῦ εἰς τό ἐξωτερικόν (17-10-07).

–Προσκληθεῖς παρεκάθησε καί συνέφαγε μετά τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου Ἡλικιωμένων τῆς Ἑνορίας Παναγίας Σουμελᾶ Keilor εἰς τό Ἑνοριακόν Κέντρον αὐτῆς (18-10-07).

–Εδέχθη τούς αἰδ. π. Κωνσταντίνον Ἀποστολλέλην, κ. κ. Κωνσταντίνον Γούλα καί Αντώνιον Καϊάφαν ἐκ τῆς Ἑνορίας Παναγίας Σουμελᾶ Keilor καί συνεζήτησε θέματα σχετικά μέ τό κτίριο τοῦ Ἑνοριακοῦ Κέντρον καί τοῦ χώρου σταθμεύσεως τῶν αὐτοκινήτων εἰς τό προαύλιον τοῦ Ναοῦ.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τοῦ Ἁγίου Γερασίμου εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Fawkner (19-10-07).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου North Balwyn (21-10-07).

–Συνοδευόμενος ὑπό τοῦ αἰδεσιμολ. π. Χρήστου Δημολιάνη παρέστη εἰς τήν χοροεσπερίδα τῶν τελειοφοίτων τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Preston εἰς τό Ultima Reception Keilor. Εὐλόγησε τήν Τράπεζα, ὠμίλησε καταλλήλως, τούς ἠχήθη καλή ἐπιτυχία εἰς τās ἐξετάσεις καί διεβίβασε πρὸς αὐτούς τās εὐχάς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου (22-10-07).

–Μέ τήν συμμετοχήν ὀκτώ ἱερέων καί τοῦ διακόνου Παναγιώτου Ζουμπούλη ἐτέλεσε τήν Θεῖαν Λειτουργίαν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne, παρουσία πλήθους πιστῶν ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι κοινώησαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων (23-10-07).

–Εδέχθη τούς κ. κ. Δημήτριον Μηνᾶν, Πρόεδρον καί Γεώργιον Σεραφεῖμ καί Ἰωσήφ Μαναρίδην, μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Παμμακεδονικῆς Ἐνώσεως Μεμβούρνης καί Βικτωρίας (24-10-07).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale. Ἀκολούθησε δεῖπνον εἰς τήν αἴθουσαν ἔναντι τοῦ Ἱ. Ναοῦ (25-10-07).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale. Μετά τήν Θεῖαν Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τήν αἴθουσαν ἔναντι τοῦ Ἱ. Ναοῦ (26-10-07).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τήν Ἱ. Μονήν τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ Northcote καί ἐτέλεσε τήν Δοξολογίαν ἐπί τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἑθνικῆς Ἑορτῆς τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου, παρουσία πολλῶν ἐπισήμων καί πλήθους πιστῶν. Ἰδιαίτερος εἰς τήν Δοξολογίαν παρέστησαν ὁ Πρόεδρος καί τὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως Ἑνοριῶν καί Κοινοτήτων Μεμβούρνης καί Βικτωρίας. Τήν μεσημβρίαν

Ἀπό τόν Θεῖαν Λειτουργίαν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne (23-10-07).

παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου καί ἐν συνεχείᾳ παρηκολούθησε τήν ἑορτήν καί πανήγυριν πού ἐδιοργάνωσε ἡ Ἐπιτροπή τῆς Μονῆς εἰς τόν αὐλίον χώρον αὐτῆς (28-10-07).

–Εδέχθη τούς αἰδ. π. Σταύρον Κακάβαν μετά τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ ἱερέως Bernard Philberth, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νά γνωρίσει τόν Θεοφιλέστατο (30-10-07).

–Εδέχθη τόν κ. Παναγιώτην Σῶρρον τῆς Σχολῆς Ἐγχαράκτης Ἀγιογραφίας διά προσωπικόν του θέμα.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Ἁγίων Αναργύρων Oakleigh καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε μετά τοῦ κλήρου καί τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς εἰς δεῖπνον τῆς Φιλοπτώχου εἰς τήν αἴθουσα παραπλευρῶς τοῦ Ἱ. Ναοῦ (31-10-07).

Ἀπό τήν Δοξολογίαν καί τίς ἑορταστικές ἐκδηλώσεις ἐπί τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἑθνικῆς Ἑορτῆς τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου εἰς τήν Ἱερά Μονή τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ Northcote Μεμβούρνη (28-10-07).

Ἀπό τήν χοροεσπερίδα τῶν τελειοφίτων τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Preston εἰς τό Ultima Reception Keilor Μεμβούρνη (22-10-07).

Γ' - Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση του Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου

Κατά τόν μήνα Οκτώβριον ὁ Θεοφιλέστατος:

– Εδέχθη τήν Ἐρίτ. κ. Ἄνναν Σταμούλη ἀπό τήν πόλιν Whyalla Νοτίου Αὐστραλίας (1-10-07).

– Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (2-10-07).

– Εδέχθη τόν Αἰδεσ. Πρεσβύτερον π. Σωτήριον Δραπανιώτην ἐκ Σύδνεϋ (4-10-07).

– Εδέχθη τήν ἐξ Ἀδελαΐδος Ἱεραπόστολον εἰς Μαδαγασκάρην, Ἐρίτ. δίδα Ματίναν Κουβούση, Ἰατρόν, ἐπιστρέφουσιν εἰς Μαδαγασκάρην.

– Επεσκέφθη εἰς τό νοσοκομεῖον Royal Adelaide τόν ἀσθενοῦντα κ. Γεώργιον Κούναν (5-10-07).

– Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Σπυρίδωνος Unley καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησεν ἑόρτιον τράπεζαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς μνήμης τῶν Ἁγίων Πάντων τῆς Κύπρου (7-10-07).

– Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (8-10-07).

– Εδέχθη τόν Αἰδεσ. Πρεσβύτερον π. Ἀντώνιον Βανικιώτην ἐκ Μελβούρνης.

Μετέβη μετὰ τοῦ Γραμματέως τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας κ. Θεοδώρου Δαλιανᾶ εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park καί ἔσχον συνεργασίαν μετὰ τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου, Πανοσ. Αρχιμ. π. Σιλουανοῦ Φωτεινᾶ, καί τῆς διευθυντρίας τῆς Βασιλειᾶδος Νοτίου Αὐστραλίας, Ἐρίτ. κ. Ann Suttie (9-10-07).

– Εδέχθη τόν Αἰδιότ. κ. Δημήτριον Τσῶκον ἐκ Πέρθης (10-10-07).

– Επεσκέφθη τόν νοσηλευόμενον εἰς τό νοσοκομεῖον Αἰδεσ. Οἶκον. π. Ἐμμανουήλ Ζαΐκην.

Ἐδέχθη τόν Αἰδεσ. Οἰκονόμον π. Νικόλαον Μποζίκην ἐκ Σύδνεϋ (12-10-07).

Παρακάθησεν εἰς τήν ἑόρτιον χοροεσπερίδα τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect διά τούς ἑορτασμούς τῆς 40ετηρίδος τῆς ιδρύσεώς της, μεταφέρων τās εὐχάς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (13-10-07).

– Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect (14-10-07).

Ἐδέχθη τόν νεοεκλεγέντα Πρόεδρον τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide, Αἰδιότ. κ. Βασίλειον Τσόγκαν (15-10-07).

– Προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Σαριδάκη εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε, κατά τόν Ἑσπερινόν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide (17-10-07).

– Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν, ἐπί τῆς ἱερᾶς μνήμης τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, εἰς τόν ὡς ἄνω Ἱερόν Ναόν καί ἀνέπεμψε δέησιν ὑπέρ υγείας τῶν νεοεκλεγέντων μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος διά τήν ἀναλαμβάνομένην διακονίαν. Ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε τήν παρατεθεισάν εἰς τήν αἴθουσαν ἐκδηλώσεων τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος ἑόρτιον τράπεζαν (18-10-07).

– Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton καί ἐτέλεσε τό 40ήμερον Μνημόσυνον

τῆς ἐπί πολλά ἔτη συνεργάτιδος τοῦ ἐνοριακοῦ ἔργου, ἀειμνήστου Μαρούλας Γεωργίου (21-10-07).

– Ἀνεχώρησεν εἰς Σύδνεϋ.

Ἐγένετο δεκτός ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔσχε συνεργασίαν.

Παρέστη εἰς τήν συνάντησιν μετὰ τοῦ Νομάρχου Πιερίας κ. Γεωργίου Παπαστεργίου, ὁ ὁποῖος ἐγένετο δεκτός ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου (22-10-07).

– Συμπροσευχήθη εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νικολάου Marrickville κατά τήν τελεσθεῖσαν ὑπό τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ ἀρχαιοπρεπῆ Θεῖαν Λειτουργίαν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἐπί τῆς ἱερᾶς μνήμης αὐτοῦ (23-10-07).

– Ἀνεχώρησεν ἐκ Σύδνεϋ ἐπιστρέφων εἰς Ἀδελαΐδα (24-10-07).

– Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Θεῖαν Λειτουργίαν, ἣ ὅποια ἐτελέσθη εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton διά τούς μαθητάς καί μαθητρίας τῶν τάξεων ἀπό ἕκτης μέχρι καί δωδεκάτης τοῦ Ἡμερησίου Διγλώσσου Ἑλληνορθόδοξου Κολλεγίου «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» τῆς ὁμωνύμου Ἐνορίας-Κοινότητος.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Πανηγυρῶν Ἑσπερινόν εἰς τόν ἑορτάζοντα Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury, μεταφέρων εἰς τούς πιστούς τās εὐχάς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (25-10-07).

– Μετέβη εἰς τήν κωμόπολιν Βερί, ὅπου ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου, καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησεν ἑόρτιον τράπεζαν, μεταφέρων εἰς τούς πιστούς τās εὐχάς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (26-10-07).

– Ελειτούργησε καί ἐκήρυξε κατά τὰ μεθέορτα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Salisbury καί ἑορτήν τῆς Ἁγίας Σκέπης καί ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσε Δοξολογίαν ἐπί τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς τῆς 28^{ης} Οκτωβρίου, παρουσίᾳ τῶν μαθητῶν καί μαθητριῶν τοῦ Ἐνοριακοῦ Σχολείου καί τῶν πολιτικῶν καί δημοτικῶν ἀρχόντων, καί Ἀρτοκλασίαν τῆς Παμμακεδονικῆς Ἐνώσεως Ν. Αὐστραλίας, ἐν ὅψει τῆς ἐνάρξεως τῶν ὑπό τῆς τελευταίας διοργανουμένων κατ' ἔτος Δημητρίων, ὀμιλήσας ἐπικαιρῶς. Μετὰ τό πέρας τῆς Θεῖας Λειτουργίας, εὐλόγησεν ἑόρτιον τράπεζαν, κατά τήν διάρκειαν τῆς ὁποίας τὰ χορευτικά τμήματα τῆς Ἐνορίας παρουσίασαν πλούσιο ἑορταστικό πρόγραμμα δημοτικῶν χορῶν, καί μετέφερε στούς συμμετέχοντας εἰς τήν Πανήγυριν τās εὐχάς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (28-10-07).

– Εδέχθη τήν Ἐρίτ. κ. Διονυσίαν Μάλλιου (29-10-07).

Προήδρευσε κοινῆς συνεδριάσεως τῶν Ἱερέων, Διακοινωνικῆς Ἐπιτροπῆς καί Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος διά τήν ὀργάνωσιν τῶν ἑορτασμῶν τῶν Θεοφανίων (30-10-07).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπό Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἐπιμέλεια: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Τεχνικὴ ἐπιμέλεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com